

TEKST 24: Ibn Ishaq og Ibn Sa'd om drabet på Ka'b b. al-Ashraf¹

Ibn Ishaq (ca. 704-767) var arabisk historiker og skrev en biografi (sira) om profeten Muhammed, *Sirat Rasul Allah* ("Guds sendebuds liv"). Dette værk er en central kilde til islams tidlige historie og Muhammeds liv. Ibn Sa'd (784-845) var ligeledes historiker og forfattede et omfattende værk (*Kitab al-Tabaqat al-Kabir*) om store muslimske personligheder, herunder profeten Muhammed.

[Ibn Ishaq:]

10 [...] Da han [Ka'b b. al-Ashraf] hørte nyheden [om muslimernes sejr ved Badr] sagde han: "Er det sandt? Har Muhammad virkelig dræbt dem, som disse to mænd (dvs. Zayd og Abdullah b. Rawaha²) nævner? Det er arabernes adelige og kongelige mænd. Ved Gud, hvis Muhammad har dræbt disse mennesker, ville det være bedre at være død end i live."

15 Da Guds fjende [Ka'b b. al-Ashraf] var sikker på, at nyheden var sand, forlod han byen [Medina] og drog til Mekka for at bo hos al-Muttalib b. Abu Wadd'a b. Dubayra al-Sahmi, der var gift med 'Atika d. Abu'l-'Is b. Umayya b. 'Abdu Shams b. 'Abdu Manaf. Hun tog ham ind og underholdt ham gæstfrit. Han begyndte at rase mod³ budbringeren og at recitere vers, hvori han jamrede over dem fra Quraysh-stammen, der var blevet kastet ned i et hul efter at være blevet dræbt ved Badr.⁴ [...]

20 Så vendte Ka'b tilbage til Medina og skrev kærlighedsdigte om Ummu'l-Fadl d. al-Harith.⁵ [...] Så skrev han kærlighedsdigte af en fornærmende karakter om de muslimske kvinder. Efter hvad 'Abdullah b. al-Mughith b. Abu Burda har fortalt mig, sagde budbringeren: "Hvem vil skaffe Ibnu'l-Ashraf af vejen for mig?" Muhammad b. Maslama, bror til B. 'Abdul-Ashhal, sagde: "Jeg vil tage mig af ham for dig, O Guds budbringer. Jeg vil dræbe ham." Han [Muhammed] sagde: "Gør det, hvis du kan." Så vendte Muhammad b. Maslama tilbage og ventede i tre dage uden mad eller drikke, bortset fra hvad der var absolut nødvendigt. Da budbringeren fik dette at vide, tilkaldte han ham og spurgte ham, hvorfor han havde undladt at spise og drikke. Han svarede, at han havde givet ham en opgave, og han vidste ikke, om han kunne udføre den. Budbringeren sagde: "Alt, hvad der påhviler dig er, at du skal prøve." Han sagde: "O Guds budbringer, vi bliver nødt til at fortælle løgne." Han [Muhammed] svarede: "Sig hvad du vil, for du står frit i denne sag." Derpå konspirerede han og Silkan b. Salama b. Waqsh, kendt som Abu Na'ila, fra Banu 'Abdul-Ashhal, fosterbroder til Ka'b, og 'Abbad b. Bishr b. Waqsh og al-Harith b. Aus b. Mu'adh af Banu 'Abdul-Ashhal og Abu 'Abs b. Jabr af Banu Haritha, og de sendte Silkan til Guds fjende, Ka b b. Ashraf, før de selv kom til ham. Han [Silkan] talte med ham [Ka'b] et stykke tid, og de reciterede poesi, den ene til den anden, for Silkan holdt af poesi. Så sagde han [Silkan]: "O, Ibn Ashraf, jeg er kommet til dig angående en sag, som jeg gerne vil fortælle dig om, og som jeg ønsker, du skal holde hemmelig." – "Meget vel," svarede han. Han fortsatte: "Denne mands [Muhammeds] ankomst er en stor prøvelse for os. Det har givet anledning til fjendtlighed med

¹ Historien om drabet på Ka'b b. al-Ashraf genfindes ligeledes i hadith-litteraturen: se f.eks. Bukhari 3:45:687; 4:52:270; 5:59:369; Muslim 19,4436.

² To budbringere

³ Eller 'opildne mod'

⁴ Muhammed lod efter slaget ved Badr de faldne vantro kaste i et hul eller en brønd.

⁵ *Ummu'l-Fadl d. al-Harith*: en muslimsk kvinde

araberne, og de er alle gået sammen imod os. Vejene er blevet ufremkommelige, så vores familier lider kval og afsavn, og vi og vores familie er i stor nød." Ka'b svarede: "Ved Gud, det vedblev jeg jo at fortælle dig, O Ibn Salama, at de ting, jeg advarede dig om, ville ske." Silkan sagde til ham: "Jeg vil have dig til at sælge os mad, og vi vil give dig et løfte om sikkerhed og du vil hermed handle generøst i denne sag." Han svarede: "Vil du give mig dine sønner [i sikkerhed] for løftet." Han sagde: "Du ønsker at fornærme os. Jeg har venner, som deler min mening, og jeg ønsker at bringe dem til dig, så du kan sælge til dem og handle generøst, og vi vil give dig nok våben til gengæld for løftet." Silkans formål hermed var, at han [Ka'b] ikke skulle blive opskræmt ved synet af våben, når de [sammensvorne] kom med dem. Ka'b svarede: "Våben er et godt løfte." Derpå vendte Silkan tilbage til sine kammerater, og fortalte dem, hvad der var sket, og beordrede dem til at tage deres våben. Så drog de af sted og samledes om ham og mødte budbringeren.

Thaur b. Zayd af 'Ikrima af Ibn 'Abbas fortalte mig, at budbringeren gik med dem så langt som til Bag'u'l-Gharqad. Så sendte han dem af sted og sagde: "Gå i Guds navn, O Gud hjælpe dem." Idet han sagde sådan, vendte han tilbage til sit hus. Nu var det en måneklar nat og de drog videre, indtil de kom til hans [Ka'bs] fæstning⁶, og Abu Na'ila kaldte på ham. Han havde først for nylig giftet sig, og han sprang op i sengelinnedet, og hans kone tog fat i enden af det og sagde: "Du er i krig, og dem, der er i krig går ikke ud på dette tidspunkt." Han svarede: "Det er Abu Na'ila. Havde han fundet mig sovende, ville han ikke have vækket mig." Hun svarede: "Ved Gud, jeg kan mærke ondskaben i hans stemme." Ka'b svarede: "Selv hvis kaldet er til et sværdstød, skal en modig mand besvare det." Så gik han ned og talte med dem i et stykke tid. Så sagde Abu Na'ila: "Vil du gå med os til Shi'b al-'Ajuz, så vi kan tale resten af natten?" – "Hvis du vil," svarede han. Så gik de af sted sammen, og efter en tid kørte Abu Na'ila sin hånd gennem hans hår. Så lugtede han til sin hånd og sagde: "Jeg har aldrig lugtet en duft finere end denne." De gik videre, og han gjorde det samme igen, så Ka'b ikke skulle tro noget ondt. Efter et stykke vej gjorde han det for tredje gang, og råbte: "Nedhug Guds fjende!" Så de huggede ud efter ham, men deres sværd stødte uden effekt sammen over ham. Muhammad b. Maslama sagde: "Jeg huskede min dolk, da jeg så, at vores sværd var ubrugelige, og jeg greb den. Imens havde Guds fjende lavet en sådan larm, at der kom lys i alle de omkringliggende fæstninger. Jeg stak den ind i den nederste del af hans krop, så trykkede jeg ned på den, indtil jeg nåede hans kønsdele, og Guds fjende faldt til jorden. Al-Harith var blevet såret, og havde et sår enten i hovedet eller på sin fod. Et af vores sværd, havde ramt ham. Vi gik bort, forbi Banu Umayya b. Zayd og derefter Banu Quraiza og derefter Bu'ath indtil vi gik op ad Harra i al-'Urayd-dalen. Vores ven al-Harith havde haltet bagefter, svækket af blodtab, så vi ventede på ham i et stykke tid, indtil han kom op, følgende efter vores spor. Vi bar ham og bragte ham til budbringeren ved slutningen af natten. Vi hilste ham, da han stod og bad, og han kom ud til os, og vi fortalte ham, at vi havde dræbt Guds fjende. Han spyttede på vores kammerats sår⁷, og både han og vi vendte tilbage til vores familier. Vores angreb på Guds fjende spredte rædsel blandt jøderne, og der var ingen jøde i Medina, der ikke frygtede for sit liv."

40

⁶ Medina havde mange "fæstninger" (atam, sing. utum), dvs. små borge eller befæstede huse, hvor beboerne var sikret mod angreb.

⁷ Vel i håbet om en helbredende virkning.

[Ibn Sa'd:]

5 Så huggede de hovedet af og tog det med sig. [...] De kastede hans hoved foran ham [Muham-
mad]. Han [budbringeren] priste Allah for, at han blev dræbt.

J. M. Rosenløv & M. Pihl: *Korstogene – Islams ekspansion og kristen modoffensiv* (2014)

10 [Ibn Ishaq: *Sirat Rasul Allah*, her efter A. Guillaume: *The Life of Muhammad*. Oxford [1955] 2009, afs. 548-
552 (s.365-368); Ibn Sa'd: *Kitab al-Tabaqat al-Kabir*, her efter overs. af S. Moinul Haq, Pakistan Historical
Society, Volume 2, s. 37]